

[Inger Gautier Schmit.]

beklage, at Ministeren fremsætter en saadan Udtalelse. Saadan som Forbindelsen mellem Stat og Kirke er i vort Land, er Kirken — det erkender jeg — til en vis Grad i et inderligt Samarbejde med Staten; men vi har altid haft det saaledes, at Kirken paa de aandelige Omraader har haft en ubegrænset Frihed, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Bombolt indrømmede. Jeg maa derfor mene, at Kirkeministeren her trækker Grænser for en Biskops Virkefelt og Frihed til at handle efter sin Samvittighed, som jeg ikke synes kan være nødvendige, og som heller ikke kan siges før at være praktiseret af en politisk Minister.

Muligvis har Kirkeministeren ikke lagt den Vægt i sine Ord, som jeg vil lægge i dem, men jeg er af den Opfattelse, at for de kirkelige Embedsmænds Samvittighedsfrihed i deres Embeds Udførelse bør der absolut ikke fra Statens Side lægges nogen Grænser, medmindre de forbyder sig mod Loven; og den mindste Smule at antyde, at der i Biskop Fuglsang Damgaards og Stiftsprovst Brodersens Henvendelse til Præsterne har været taget det mindste Sigte paa Stater, det være sig Tjekkosllovakiet, Rusland, Tyskland eller Spanien, som jo har en meget stærk Gudløshedsbevægelse — det er at tillægge Henvendelsen en Skyggeside og en Slagside, som den ikke i mindste Maade kan siges at have.

Det ærede Medlem Hr. Bombolt talte baade for og imod; han erkendte, at med Hensyn til de indre aandelige Spørgsmaal har Rigsdagen intet som helst at skulle have sagt. Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Bombolt paa en Maade tog mere frisindet paa hele Spørgsmaalet; ganske vist mente han at kunne vække en vis Humor i Forsamlingen ved sit Referat fra Esbjerg, men jeg tror alligevel, det falder temmelig dødt til Jorden ved Siden af de virkelige aandelige Værdier, der her tales om og kæmpes for. Saadanne smaa Anekdoter kan være meget fornøjelige, men det er ikke dem, der bliver tilbage i Forsamlingens Bevidsthed; det er dette, at der rundt omkring er startet en meget stærk Gudløshedsbevægelse, baaret frem af millionstærke Stater, hvis Regeringer staar bag denne Gudløshedsbevægelse med store Pengemidler og ad denne Vej søger at trænge ind i alle civiliserede Stater. Jeg nævner det ikke som et Udtryk for, at den kristne Religion skulde føle sig truet eller trængt hen i en Krog, ingenlunde! Jeg nævner det kun, fordi det ogsaa i de kristne Lande skal være klart, at saadanne Foreteelser finder Sted,

og det vilde være højst urigtigt at fortie det, saaledes at Menigheden blev overrumplet ved, at denne Gudløshedsbevægelse havde faaet saadanne Dimensioner, at den virkelig blev faretruende for Kirkens Arbejde og Befolkningens religiøse Oplysning.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Bombolt, at det er et fundamentalt Fejlgreb af Kommunerne, at de har taget den Stilling, de har, til Religionen, nemlig at gaa ud under Feltraabet: Religion er Opium for Folket! Thi, sagde han, det er en Fanfare, som afskrækker fra Kommunismen, men som i sig selv ikke har nogen Realitet. Jeg vil gerne i den Forbindelse erindre om — jeg blev mindet om det ved det ærede Medlem Hr. Bombolts Udtalelse —, at vi her i Danmark ogsaa uden for Det kommunistiske Parti har Mennesker, som begaar dette usandsynlige og fundamentale Fejlgreb. Som det er alle bekendt, har man ved borgerlige Konfirmationer den Skik at forære de unge en Ungdomsbog — altsaa, ligesom de kirkeligt konfirmerede faar en Bibel og en Salmebog, faar disse en Ungdomsbog, hvori alt det, der er stort og skønt hernede, skulde være nedtegnet og udtrykt, idet man dog som en Erstatning for det, man ikke giver dem gennem Bibelen og Salmebogen, vil give dem gode, rige og etiske Forestillinger med ud i Livet.

I denne Bog finder man en Artikel af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som netop til Udgangspunkt tager denne Udtalelse af Karl Marx, at Religion er Opium for Folket. Det ærede Medlem udtaler her som sin personlige Mening, at den Arbejder, som vil ruske sine Klassefæller op, undgaar ikke at opdage, at Religion altid vil findes paa den anden Side, mellem de Kræfter, der vil opretholde det bestaaende og derfor er i Stand til i det stille at svække Fremskridtet. Det ærede Medlem siger, at naar den unge Arbejder er kommet til den Opfattelse, vil det næste Skridt naturligvis være, at han søger at dæmme op for denne Opiums Udbredelse i Folket.

Saadan siger altsaa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch. Det interesserede mig derfor, at det ærede Medlem Hr. Bombolt kunde udtale, at han fandt, det var et fundamentalt Misgreb at tage dette Standpunkt over for Religionen — hermed hentydede han altsaa til Kommunerne, men det er ikke blot et kommunistisk Standpunkt, det findes ogsaa hos Medlemmer af andre Partier i denne Sal. I hvert Fald maa vi ikke tro, at dette Standpunkt er et fra vor Del af Verden fjerntliggende,